

Arrest

**nr. 99 733 van 26 maart 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. RONSE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. 1 Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 21 augustus 2012 het Rijk binnen en diende op 29 augustus 2012 een asielaanvraag in. Op 30 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 14 juni 1959 te Kerewan. U bent van Mandinka origine en u bent moslim. U bent opgegroeid in uw geboortestad en bent er tevens naar de lagere school gegaan. Uw middelbare school heeft u in Basse voltooid in 1980. Na uw middelbare studies vond u niet meteen een job en ging u aan de slag in het landbouwbedrijf van uw familie. Uw vader overleed reeds in 1973 maar uw oudere broers besloten om het bedrijf verder te zetten. Reeds op zestienjarige leeftijd merkte u dat u zich niet aangetrokken voelde tot vrouwen, maar wel tot mannen. Op twintigjarige leeftijd begon u een relatie met een jeugdvriend, M. C., die eveneens homoseksueel was. Jullie dienden jullie relatie geheim te houden en hielden dit vol tot 2000. Op nieuwjaarsdag, op 1 januari 2000, had uw vriend de nacht bij u doorgebracht, maar toen uw oudere broer u wilde wakker maken voor het gebed, betrapte hij u en uw vriend in bed. Uw vriend kon nog wel ontsnappen maar u werd tegengehouden door uw oudere broer. Deze riep uw andere broer erbij waarop ze u begonnen te slaan. Ze hadden steeds wel vermoedens gehad over uw seksuele geaardheid, omdat u nooit wilde huwen, maar nu ze u betrapt hadden met een andere man, besloten ze u over te dragen aan de politie. U werd in de boeien geslagen en overgebracht naar de gevangenis van Janjanbureh waar u een maand in detentie zou verblijven. Uw zus, die met haar echtgenoot in het dorp Tuba woonde, kreeg u vrij op borg op 1 februari 2000. U kon en wou niet meer terugkeren naar Kerewan, waar uw familie woonde, maar kon wel intrekken bij uw zus en diens echtgenoot. U hielp ook de man van uw zus met zijn landbouwactiviteiten om op die manier wat geld te verdienen. Op 11 mei 2005 besloot u dan om naar Brikama te gaan, waar uw broer M. woonde. U speelde met het idee om in Brikama een kleine winkel te openen met het geld dat u in de voorgaande jaren verdiend had. Uw broer had nog een lege winkelruimte beschikbaar en op die manier had u de mogelijkheid om effectief een winkel te openen. In Brikama leerde u eveneens een vriend kennen met wie u een relatie begon. Op 18 februari 2012 organiseerde u een feestje naar aanleiding van de onafhankelijkheidsdag, maar de volgende morgen werden u en uw vriend betrapt door uw broer waarop u voor een tweede maal werd gearresteerd door de Gambiaanse politie. Uw vriend kon daarentegen wel weer ontsnappen. U werd overgebracht naar de Mile 2 gevangenis niet ver van Banjul gelegen. Op 6 augustus 2012 slaagde u erin te ontsnappen uit de gevangenis toen jullie werd opgedragen een straat te gaan schoonmaken buiten de gevangenis. U kon profiteren van een vechtpartij tussen twee andere gedetineerden waardoor de aandacht van de bewakers even niet op u gericht was. U vluchtte in de richting van Banjul waar u bij uw oom aanklopte. U vertelde wat er gebeurd was en kon bij uw oom onderduiken. Uw oom ging vervolgens op zoek naar een manier voor u om het land te verlaten. Hij hielp u op een boot die in de richting van Europa zou varen. Dit schip vertrok op 6 augustus 2012 en meerde op 21 augustus 2012 aan in België waar u op 29 augustus 2012 asiel zou aanvragen bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u vervolging vreest door de gemeenschap en de autoriteiten omwille van de door u beweerde homoseksuele geaardheid, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u uw beweerde homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt.

Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid. Zo beweert u tijdens het gehoor dat u reeds op uw zestiende begon te beseffen dat u zich niet aangetrokken kon voelen tot vrouwen maar dat u zich daarentegen aangetrokken voelde tot mannen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U geeft zelfs aan dat u op uw zestiende met zekerheid wist dat u zich aangetrokken voelde tot mannen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt wat u dan voelde op het moment dat u zich bewust werd van uw homoseksuele geaardheid, geeft u aan dat u het niet aan mensen kon vragen, dat u geen mensen kon verkrachten, totdat u M. ontmoette (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd of het niet moeilijk was om uw homoseksuele geaardheid te aanvaarden tijdens uw jeugd, antwoordt u dat het voor de gemeenschap moeilijk was (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd of het ook niet moeilijk was voor u, herhaalt u dat het moeilijk was voor de gemeenschap maar dat u er trots op bent, en dat het geen misdaad is (zie gehoorverslag CGVS, p.11). De vraag of u geen gevoelens van twijfels kende tijdens de ontdekking van uw beweerde

homoseksualiteit wordt later tijdens het gehoor nogmaals herhaald maar ook deze keer verklaart u van niet en dat het gewoon moeilijk was om een partner te vinden (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Deze antwoorden van uw persoon tijdens het gehoor kunnen als merkwaardig beschouwd worden in het licht van de taboesfeer die rond homoseksualiteit heerst in uw land van herkomst zoals u zelf ook aangeeft tijdens het gehoor. Nergens tijdens het gehoor maakt u gewag van gevoelens van twijfel of schuld tijdens de beweerde ontdekking van uw homoseksuele geaardheid tijdens uw jeugd terwijl u toch in een omgeving leefde waar men er een erg negatieve houding op nahield ten opzichte van homoseksualiteit. Uw verklaringen dat u trots was en bent op uw homoseksuele geaardheid, en dat het geen misdaad is – wanneer u vragen gesteld worden over de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid tijdens uw jeugd – komen dan ook niet overtuigend en doorleefd over rekening houdend met de taboesfeer omtrent homoseksualiteit in Gambia. Logischerwijze zou toch mogen verwacht worden dat u enige gevoelens van vertwijfeling of zelfs van schuld zou gekend hebben tijdens de ontdekking van uw homoseksualiteit in de jaren '70 in Gambia. Uw verklaring dat het geen misdaad betreft komt overigens in die zin niet overtuigend over in de Gambiaanse context omdat er wel degelijk een strafwetartikel bestaat in Gambia dat homoseksuele handelingen strafbaar stelt (zie landeninformatie, administratief dossier). Bovendien geeft u verder aan tijdens het gehoor dat u opgegroeid bent binnen een erg religieuze familie (zie gehoorverslag CGVS, p.11) – uw vader en broers waren zelfs imams volgens uw verklaringen tijdens het gehoor – maar wanneer u de vraag gesteld wordt op welke manier u uw geloof verzoende met uw homoseksuele geaardheid, antwoordt u opnieuw dat u weet dat het verboden is maar dat het uw natuur is en dat het geen misdaad is (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Ook nu weer laat u geen enkele gevoelens van twijfel of angst doorschemeren in uw antwoorden, en lijkt u aan te geven dat u uw beweerde homoseksuele geaardheid zonder al te veel problemen aanvaardde wat zoals gezegd niet overtuigend overkomt binnen de Gambiaanse context en in het licht van de erg religieuze omgeving waarin u opgegroeid bent. Uw verklaringen betreffende de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid komen bijgevolg hoegenaamd niet doorleefd en niet overtuigend over.

Verder weet u niet te overtuigen wat betreft de leefwereld van homoseksuelen, noch wat de wetgeving in verband met homoseksualiteit betreft in uw land van herkomst. Zo geeft u tijdens het gehoor aan dat u geen andere homoseksuele mannen zou kennen in uw land van herkomst dan degenen waarmee u een relatie zou hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Dit antwoord kan toch enigszins opmerkelijk worden genoemd rekening houdend met uw verklaring dat u reeds sinds 1980 beweert beseft te hebben dat u homoseksueel zou zijn en in het licht van uw verklaring dat u in al die jaren drie mannelijke partners zou hebben gehad waaruit bijgevolg afgeleid zou kunnen worden dat u slechts drie andere homoseksuele mannen in uw land van herkomst zou kennen. Wanneer u bovendien gevraagd wordt hoe homoseksuelen elkaar leren kennen in Gambia, antwoordt u in eerste instantie ontwijkend dat ze het in het geheim doen en dat ze het niet in het openbaar kunnen doen (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd hoe ze elkaar dan ontmoeten, geeft u aan dat als ze naar een scotheek gaan, dat het niet makkelijk is en dat het moeilijk is om seks te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U geeft verder aan geen ontmoetingsplaatsen te kennen voor homoseksuelen in uw land van herkomst (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Voorts is het opmerkelijk dat u verklaart – wanneer u gevraagd wordt hoe u weet of iemand al dan niet homoseksueel is – dat je gewoon mensen moet benaderen en dat je het gewoon moet vragen, en dat u dan gewoon vraagt of de persoon in kwestie ook geen gevoelens heeft voor vrouwen zoals u (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Dit antwoord komt hoegenaamd niet overtuigend over aangezien deze manier van benaderen toch ernstige risico's impliceert in een homofobe omgeving zoals die in Gambia aanwezig is. Tijdens het gehoor wordt u eveneens de vraag gesteld of u andere homoseksuele mannen kent die gelijkaardige problemen als u hebben gekend waarop u antwoordt dat u er enkelen in de gevangenis kende, maar niet erbuiten (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd wie u dan kent, geeft u drie namen (zie gehoorverslag CGVS, p.14), maar wanneer u dan gevraagd wordt of ze om dezelfde redenen als u in de gevangenis waren, antwoordt u merkwaardig genoeg dat u het niet weet omdat ze niet alle homoseksuele mannen samen in dezelfde cel onderbrengen (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Ook deze verklaringen weten bijgevolg evenmin te overtuigen. Vervolgens wordt u gevraagd of u in Gambia veroordeeld kan worden in uw land van herkomst omwille van uw homoseksuele geaardheid waarop u verklaart dat u de doodstraf zou kunnen krijgen of veertien jaar gevangenisstraf (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd of er een wet of wetsartikel bestaat die zulks voorschrijft, verklaart u dat de president gewoon zegt dat het niet is toegelaten (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd of er dan geen wet of wetsartikel bestaat, geeft u aan dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, komt naar voren dat er in het Gambiaanse strafwetboek een wetsartikel is opgenomen dat homoseksualiteit bestraft met een gevangenisstraf van inderdaad maximum veertien jaar; van de doodstraf is echter geen sprake (zie landeninformatie, administratief

dossier). In het licht van uw twee beweerde arrestaties omwille van uw beweerde homoseksuele geaardheid in respectievelijk 2000 en 2012 mag redelijkerwijze toch verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de risico's en mogelijke gevolgen die u zou kunnen lopen in uw land van herkomst ook al rekening houdend met uw verklaring dat u in afwachting van een eventueel proces voor de bevoegde rechtbank kon ontsnappen uit de Mile 2 gevangenis. Van iemand die beweert zijn land te zijn ontvlucht omwille van zijn seksuele geaardheid, mag toch verwacht worden beter op de hoogte te zijn van de potentiële gevolgen of de mogelijke straffen die hij riskeert in zijn land van herkomst. Wanneer u bovendien tijdens het gehoor gevraagd wordt of u weet of de Belgische wetgeving homoseksualiteit toelaat, geeft u merkwaardig genoeg aan dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.14) wat evenmin overtuigend overkomt aangezien uw beweerde homoseksuele geaardheid net de reden is waarom u asiel aanvraagt in België om op die manier internationale bescherming te kunnen genieten. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te kunnen stellen dat u in het geheel niet kan overtuigen betreffende uw kennis van het homoseksuele milieu in uw land van herkomst, noch betreffende de mogelijke gevolgen van dergelijk gesteld gedrag zeker in het licht van uw verklaring dat u reeds sinds de jaren '70 tot het besef zou zijn gekomen dat u homoseksueel zou zijn waardoor bijgevolg een betere kennis van het homoseksuele milieu in uw land van herkomst verwacht zou mogen worden.

Voorts dienen er enkele opmerkingen gemaakt te worden wat betreft u beweerde jarenlange relatie met M. C.. Tijdens het gehoor verklaart u dat hij de persoon was met wie uw oudste broer u betrapte in uw kamer in 2000 wat geleid zou hebben tot uw eerste arrestatie door de Gambiaanse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U verklaart verder dat hij gewoon een vriend was, maar dat mensen u nog nooit met hem gezien hadden, maar dat u hem al tien jaar kende en dat jullie altijd naar het bos gingen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Wanneer u later tijdens het gehoor meer vragen gesteld worden omtrent uw beweerde partner M., verklaart u dit maal dat jullie reeds in 1980 een relatie begonnen die tot 2000 zou duren, het moment waarop jullie betrapt werden (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd of jullie dan gedurende twintig jaar een relatie hebben gehad, antwoordt u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Nochtans had u eerder tijdens het gehoor dus verklaard dat jullie elkaar slechts tien jaar kenden, op het ogenblik dat jullie betrapt werden in 2000, en hij gewoon een vriend was, wat toch enigszins in tegenstrijd is met uw latere verklaringen omtrent M.. U wordt eveneens de vraag gesteld of jullie dan een relatie hadden, waarop u antwoordt van wel en dat jullie seks hadden in het geheim (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U voegt er ook aan toe dat u in die twintig jaar nooit een andere partner dan M. zou hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Het is dan ook heel erg merkwaardig te noemen – in het licht van uw verklaring dat jullie gedurende twintig jaar een relatie zouden hebben gehad – dat u hoegenaamd geen idee blijkt te hebben van wat er met hem gebeurd zou zijn nadat jullie betrapt zouden zijn op nieuwjaarsdag in 2000, waarbij hij zou zijn kunnen ontsnappen, en dat u verklaart nadien geen enkel contact meer te hebben gehad met M. (zie gehoorverslag CGVS, p.12). In het licht van jullie vermeende langdurige relatie mag redelijkerwijze toch verwacht worden dat u na uw vrijlating uit de gevangenis in 2000 toch enige moeite zou doen om na te gaan hoe uw beweerde partner het zou stellen. Het feit dat u dit blijkbaar nagelaten heeft, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van jullie jarenlange beweerde relatie in uw land van herkomst. Tot slot is het eveneens merkwaardig te noemen dat u in eerste instantie – wanneer u de vraag gesteld wordt of u de familie van M. kent – aangeeft dat u zijn familie niet kent (zie gehoorverslag CGVS, p.12), om nadien uw antwoord bij te stellen en aan te geven dat u de familie wel kent met name zijn grootmoeder en zijn zus (zie gehoorverslag CGVS, p.13). In ieder geval slaagt u er hoegenaamd niet in om uw beweerde jarenlange relatie met M. C. aannemelijk te maken tijdens het gehoor of kunnen er alleszins ernstige vragen rond gesteld worden.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te stellen dat u er niet in slaagt de oorzaak van uw problemen in uw land van herkomst, uw homoseksuele geaardheid, aannemelijk te maken. Daarenboven kunnen er nog enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende uw asielrelaas. Zo verklaart u tijdens het gehoor dat u op een gegeven ogenblik tegen uw familie verteld zou hebben dat u homoseksueel bent nadat ze aangedrongen zouden hebben dat u zou huwen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U geeft aan dat dit al voor 2000 was, voordat u betrapt zou zijn met uw partner in 2000 door uw oudste broer (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Een eerste opmerking die hierbij gemaakt kan worden is dat het erg vreemd is dat u zomaar tegen uw familie zou vertellen dat u homoseksueel zou zijn louter omwille van hun vraag waarom u nog niet gehuwd was, zeker in het licht van het homofobe klimaat dat in Gambia heerst, alsook in het licht van de erg religieuze omgeving waarin u bent opgegroeid. Het komt dan ook niet heel erg overtuigend over dat u zelf tegen uw familie zou hebben toegegeven dat u homoseksueel zou zijn louter om de vragen omtrent een eventueel huwelijk met een vrouw te ontwijken. Een tweede opmerking die hierbij bovendien kan aangehaald worden is het feit dat of de vraag waarom uw familie dan niet eerder naar de politie zou

gestapt zijn om u aan te geven, iets wat ze in 2000 blijkbaar toch zonder moeite deden nadat uw oudste broer u betrappt zou hebben met uw toenmalige partner. Verder is het vreemd te noemen dat u in 2000 klaarblijkelijk gewoon op borg zou zijn vrijgekomen, met de hulp van uw zus, en dat u nadien geen enkel probleem meer zou hebben gekend met de autoriteiten totdat u een tweede maal zou zijn aangehouden in 2012. In het licht van uw aangehaalde vrees ten opzichte van uw land van herkomst – met name dat u de doodstraf vreest omwille van uw beweerde homoseksuele geaardheid – is deze vaststelling toch op zijn minst vreemd te noemen. Tot slot is het eveneens bevreemdend dat u in 2005 klaarblijkelijk zonder enige problemen bij uw broer M. in Brikama terecht kon – hoewel u verklaart dat hij waarschijnlijk wel op de hoogte was van de reden waarom u niet meer terug kon naar uw familie in Kerewan en dat hij bijgevolg toch op de hoogte moet geweest zijn van uw homoseksuele geaardheid (zie gehoorverslag CGVS, p.8) – terwijl hij u later in februari 2012 zelf zou zijn gaan aangeven bij de Gambiaanse politie nadat hij u met uw partner betrappt zou hebben. Deze wat ambigue houding van uw broer ten opzichte van uw persoon komt bijgevolg evenmin erg overtuigend over. Deze weinig overtuigende verklaringen van uw persoon tijdens het gehoor ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het geheel.

Tot slot legt u nog enkele documenten neer ter staving van uw asielrelaas. Zo legt u uw Gambiaanse identiteitskaart en uw Gambiaanse geboorteakte voor maar uw nationaliteit en identiteit worden in deze niet in twijfel getrokken. Wat betreft de door u voorgelegde geboorteakte kan bovendien opgemerkt worden dat de datum van uitgifte 24 september 2012 vermeldt, tijdstip waarop u reeds in België was, wat toch de nodige vragen doet rijzen wat betreft uw beweerde problemen met de Gambiaanse autoriteiten. Verder legt u enkele algemene internetartikelen voor die de algemene benarde situatie van homoseksuelen in Gambia beschrijven, maar dit betreffen slechts algemene artikelen, en zeggen niets over uw persoonlijke situatie zodat ze niets wijzigen aan de hierboven gemaakte vaststellingen. Voorts legt u een lidkaart voor van de Belgische holebi-organisatie 'Alliage', alsook een document van de organisatie 'Rainbows United', maar deze door u voorgelegde documenten en uw lidmaatschap van een dergelijke organisatie vormen geen bewijs van uw beweerde homoseksuele geaardheid, zeker in het licht van de hierboven gemaakte pertinente vaststellingen. Ook deze door u overhandigde documenten kunnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Tenslotte legt u nog een brief voor van uw oom E. D., dd.31 september 2012, waarin vermeld wordt dat u gezocht zou worden door de veiligheidsdiensten, maar een dergelijke persoonlijke brief van een familielid heeft om evidente redenen geen bewijswaarde en wijzigt bijgevolg evenmin de hierboven gemaakte bemerkingen wat betreft het door u aangehaalde asielrelaas.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt een beroep in tot vernietiging van de beslissingen van 30 oktober 2012 van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarin de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. In een eerste en enig middel voert verzoeker “de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de huisvesting van de vreemdelingen, de schending van art. I A (2) van de internationale conventie op het statuut van de vluchtelingen van 28.07.1951, goedgekeurd door de wet van 26.06.1953 en de schending van art. 1(2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 3 1.01.1967, goedgekeurd door de wet van 27.02.1967; schending van de materiële motiveringsplicht”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op

basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om zijn politieke profiel en hierop gesteunde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Vooreerst, indien verzoeker zijn identiteit aantoont en ter terechtzitting zijn originele identiteitskaart voorlegt, dan toont hij niet aan ongehuwd te zijn en brengt hij geen documenten bij (professionele, eigendomsbewijzen, burgerlijke stand, loon, handelslicentie...) die kunnen verwacht worden van een zakenman van vierenvijftig jaar (zie gegevens identiteitskaart) en waarmee hij deels zijn beweringen objectief kan ondersteunen. Verzoeker faalt in zijn medewerkingsplicht.

3.4. Uit verhoor op het CGVS en uit het verzoekschrift, kan blijken dat verzoeker een relaas naar voor schuift dat hij niet kan toelichten. Immers telkens doorgevraagd wordt over de door verzoekers aangebrachte feiten, worden zijn verklaringen vaag en evasief. Indien verzoeker mogelijk niet alles kan onthouden of weten, dan is niet aannemelijk dat hij systematisch in gebreke blijft minstens deze informatie te geven die het aannemelijk moet maken dat verzoeker de feiten effectief heeft meegemaakt.

3.5. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt de leefwereld van de homoseksuelen te kennen in Gambia wanneer hij slechts 3 homoseksuelen bij naam kan noemen met wie hij beweerdelijk lange relaties had en zelf stelt dat hij niemand anders kent. Bovendien is niet ernstig dat verzoeker tesamen met zijn (ex-)partners in de gevangenis belandt en beweert niet te weten waarom ze waren gearresteerd, en evenmin de moeite heeft genomen om zich achteraf te bevragen. Evenmin is aannemelijk dat verzoeker in 2000 niet naar het lot van een partner informeerde waarmee hij gedurende twintig jaar een relatie had. Dat hij schrik had en niet meer naar Kerewan terugkeerde is geheel irrelevant om dergelijke kennis op te doen. Verzoeker toont ook geen relatie van twintig jaar aan met M. C. en komt niet verder dan dat hij *“naar het bos”* ging en voor het overige het leven niet deelde. Ook al heeft men slechts een oppervlakkige band, dan nog kan verwacht worden dat verzoeker over deze twintig jaar nauwkeurige voorvallen vertelt, of gegevens aanbrengt. Dit is niet het geval. Verzoeker kan evenmin zijn latere relaties toelichten. Dat verzoeker de strafbepalingen in Gambia kent, doet niet ter zake nu dergelijke eenvoudige feiten makkelijk kunnen ingestudeerd worden. Verzoekers bewering dat hij steeds een vaste relatie had *“zodat hij zich niet actief in de homoscene bewoog”* komt voor als een *post factum* verklaring die niet aantoont dat verzoeker in Gambia een specifieke aandacht had voor homoseksuelen of de mogelijke gevolgen van een leven als homo. Verzoekers beweerdelijke homoseksuele geaardheid kan dan ook niet overtuigen.

3.6. Ten slotte kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat het bevreemdend is *“dat u in 2005 klaarblijkelijk zonder enige problemen bij uw broer M. in Brikama terecht kon (...) (zie gehoorverslag CGVS, p.8)”*. Verzoeker kan immers niet gevolgd worden waar hij stelt dat hij op 11 mei 2005 besliste om naar Brikama te gaan en hij erin slaagde om tot 19 februari 2012 aan de aandacht van zijn broer te ontsnappen door *“zeer discreet”* te zijn en in het *“geheim te handelen”* wanneer verzoeker zijn familie reeds tientallen jaren ervoor had ingelicht dat hij inderdaad homoseksueel was en daarom ook niet wenste te huwen en dit niettegenstaande hij toen een vriendin had (CGVS-verhoor p. 8). Verzoekers relaas is incoherent en inconsequent.

3.7. Aangezien verzoeker niet aantoont homoseksueel te zijn en al geenszins dat hij bijna veertig jaar als homoseksueel geleefd heeft in Gambia, zijn verzoekers argumenten inzake de sociale groep niet nuttig en is de verwijzing naar het algemeen klimaat tegen homoseksuelen in Gambia evenmin relevant. Het volstaat evenmin te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten en internetartikelen die de situatie van homoseksuelen in Gambia bespreken om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.8. Zijn lidkaart van de *Belgische holebi-organisatie “Allinage”*, kan bezwaarlijk de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen herstellen nu hij slechts drie keer naar deze plaats geweest is en aan geen activiteiten heeft deelgenomen (CGVS-verhoor p.4). De overige documenten kunnen de Raad niet tot een ander besluit leiden. Immers verzoekers identiteit staat niet ter discussie, en de brief van verzoekers oom van *“31 september 2012”*, waarin vermeld wordt dat hij gezocht zou worden door de veiligheidsdiensten is van persoonlijke aard waaraan bezwaarlijk objectieve bewijswaarde kan worden gehecht in het licht van verzoekers falende verklaringen.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Verzoeker heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich *"In ondergeschikte orde: Ingeval zou worden geoordeeld dat de status van vluchteling niet zou kunnen worden toegekend, quod non, komt verzoeker in aanmerking voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/42 b) van de vreemdelingenwet"*. Verzoeker steunt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en voert geen andere argumenten aan. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.1. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C- 465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552). De verwijzing naar rechtspraak van het EHRM is in deze dan ook irrelevant nu verzoeker niet aantoont homoseksueel te zijn, en aldus evenmin aannemelijk maakt hiervoor problemen te ondervinden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK